

Parafia św. Augustyna

ul. Nowolipki 18, 01-019 Warszawa

Msze św. dzień powszedni: 7⁰⁰, 8⁰⁰, 9⁰⁰, 18³⁰

niedziela: 7⁰⁰, 8³⁰, 10⁰⁰, 11³⁰, 13⁰⁰, 18³⁰ i 19⁴⁵

Spowiedź św. na każdej Mszy św.

Kancelaria: od wtorku do piątku w godz. 9³⁰ - 10⁰⁰; 16⁰⁰ - 17⁴⁵

tel.: 22-838-30-95 tylko w godz. urzędowania

Konto parafii św. Augustyna: 56 1240 2063 1111 0010 0087 4213

Święto Przemienienia Pańskiego

6 sierpnia 2023

LITURGIA SŁOWA

Dn 7,9-10.13-14; Ps 97; 2 P 1,16-19; Mt 17,1-9

Ref. psalmu: **Pan wywyższony króluje nad ziemią.**

Jezus wziął z sobą Piotra, Jakuba i brata jego Jana i zaprowadził ich na górę wysoką, osobno. Tam przemienił się wobec nich: twarz Jego zajaśniała jak słońce, odzienie zaś stało się białe jak światło. A oto im się ukazali Mojżesz i Eliasz, którzy rozmawiali z Nim. Wtedy Piotr rzekł do Jezusa: Panie, dobrze, że tu jesteśmy; jeśli chcesz, postawię tu trzy namioty: jeden dla Ciebie, jeden dla Mojżesza i jeden dla Eliasza. Gdy on jeszcze mówił, oto obłok świetlany ostonił ich, a z obłoku odezwał się głos: To jest mój Syn umiłowany, w którym mam upodobanie, Jego słuchajcie! Uczniowie, słysząc to, upadli na twarz i bardzo się zlekli. A Jezus zbliżył się do nich, dotknął ich i rzekł: Wstańcie, nie lękajcie się! Gdy podnieśli oczy, nikogo nie widzieli, tylko samego Jezusa. A gdy schodzili z góry, Jezus przykazał im mówiąc: Nie opowiadajcie nikomu o tym widzeniu, aż Syn Człowieczy zmartwychwstanie.

Będę wpatrywał się w Pana Jezusa, który prowadzi wybranych uczniów „na górę wysoką, osobno”. Wie, że potrzebują duchowego umocnienia. Są przygnębieni Jego słowami o odrzuceniu, męce i krzyżu.

Co mogę powiedzieć o moim obecnym stanie ducha? Co mnie wewnętrznie cieszy, a co gnębi? Poproszę Pana Jezusa, aby prowadził mnie „na górę wysoką, osobno”, aby pomógł mi odnaleźć przestrzeń pustyni i żarliwej modlitwy osobistej.

Stanę blisko Jezusa i uczniów, na górze, w samotności, w głębokiej ciszy. Wyobrażę sobie Jezusa, który przemieniony, cały piękny, jaśnieje blaskiem jak słońce. Będę trwał z uczniami w kontemplacji oblicza Jezusa.

Zbliżę się do Piotra i wsłucham się w jego słowa zachwytu. Razem z nim poproszę o głębokie doświadczenie obecności Jezusa i łaskę nasycania się Jego pięknem. Będę trwał w prostych słowach uwielbienia: „Jezu, jesteś piękny! Dobrze mi, kiedy trwam przy Tobie”.

Wsłucham się w głos z nieba. Jakie przeżycia budzi we mnie? Co we mnie przeważa: doświadczenie pokoju czy lęk i niepokój? Czy mam głębokie upodobanie w Jezusie? Czy jest moim umiłowanym Bratem? Czy słucham Jego słowa?

Jezus podchodzi do mnie, podobnie jak do uczniów na górze, i mówi mi: „Wstań, nie lękaj się”. Uchwyćę się mocno Jego dłoni i będę Go prosił, aby pomógł mi podnieść się z moich lęków i duchowej niemocy.

„Nikogo nie widzieli, tylko samego Jezusa”. Będę wpatrywał się w Jezusa, powtarzając:

Zachowaj Twoje oblicze w moim sercu.

Ks. Krzysztof Wons SDS

KOMENTARZE DO CZYTAŃ

Przygotowane przez Bractwo Słowa Bożego

Komentarz do pierwszego czytania

Wizja proroka Daniela przedstawia coś bardzo uroczystego, podniosłego i ważnego. W chrześcijańskiej interpretacji mówi o Bogu Ojcu przekazującym władzę swemu Synowi, który jest Bogiem i Człowiekiem. Prorok zapowiada w widzeniu Jezusa, który przybywa na obłokach nieba. Wspomina, że Jego panowanie będzie wieczne, trwałe i niezniszczalne. Ta przepowiednia niesie dla nas, wierzących, pociechę, ukojenie i nadzieję. Wizja Dawida to mocny argument wobec tych, którzy głoszą upadek Kościoła i wiary w świecie. To odpowiedź na głosy mówiące o tym, że Boga nie ma albo że On nie interesuje się światem, który stworzył. To wszystko jest kłamstwem! To, że ktoś nie uznaje Bożego panowania, nie znaczy, że Bóg nie ma władzy, że nie jest godny chwały. Zobaczmy dziś na nowo w Jezusie swego Pana i Króla, zawierzmy Mu swoje życie i oddajmy należną cześć. Wszyscy jesteśmy w Jego rękach. Cokolwiek by się działo, On nad niczym nie straci kontroli. Zaufajmy Temu, któremu służy całe niebo, i dołączmy do grona mieszkańców ziemi upatrujących w Nim swojego Pana. To dla nas wielki przywilej i radość, gdy możemy uwielbiać Syna Tego, któremu służą wszelkie stworzenia. Cześć i oddanie wobec Boga w Trójcy Jedynej nigdy nie pójdzie w zapomnienie i nie pozostanie bez nagrody.

Komentarz do psalmu

Dzisiejszy psalm jest pełen radości i uwielbienia Boga. W to uwielbienie zaangażowana jest ziemia, niebo i wszyscy ludzie. Psalmista opowiada o rzeczywistości, która przekracza nasze rozumowanie, jego słowa opiewają potęgę, majestat i moc Najwyższego.

Autor pieśni podkreśla, że panowanie Boga powinno być dla nas powodem do radości. On naprawdę jest godny wszelkiej chwały i czci. Skoro Jego potęgę opiewają potężne góry i nieprzeniknione niebiosy, dlaczego nie miałyby Go chwalić także człowiek, będący koroną Bożego stworzenia? Psalmista zachęca do zauważenia tego, że Bóg jest ponad wszystko wywyższony. To przepiękne sformułowanie rodzi w nas ufność i pokój serca. Pokazuje, że ponad naszymi biedami, trudami, nieprzyjaciółmi i wszelkim złem zawsze jest Bóg, który we wszystkim ma ostatnie słowo. To mówienie Boga jest bardzo pocieszające i umacniające. Skoro mamy nad sobą Tego, dla którego wszystko jest możliwe, czy powinniśmy się bać? Pan nie zawodzi, w swej władzy nie jest tym, który poniża i niszczy, ale podnosi, buduje i obdarza miłością. Zobaczmy Jego panowanie w naszym życiu i podziękujmy za nie.

Komentarz do drugiego czytania

Święty Piotr przywołuje w swoim liście przemienienie Jezusa na górze Tabor. Podkreśla, że głosi Chrystusa jako naoczny świadek Jego ziemskiego życia. Jednocześnie zaznacza, że Dobra Nowina nie jest kolejnym opowiadaniem czy wymyślonym mitem, lecz żywym słowem, które ma moc przemieniać, nawracać i oświecać serce człowieka. Piotr nie głosi skomplikowanych teologicznych mów, nie stawia tez i nie przedstawia argumentów. Podkreśla, że głosi to, co widział na własne oczy i usłyszał na własne uszy. Prostota tego nauczania jest porażająca i bardzo poruszająca. Piotr nie mówi, że opowiada o tym, co usłyszał od innych. On dobitnie podkreśla, że był z Jezusem, widział wszystko, co On czynił i dlatego to

KATECHIZM KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO

1692 Symbol wiary ukazał wielkość darów Bożych danych człowiekowi w dziele jego stworzenia oraz w jeszcze większym stopniu przez odkupienie i uświęcenie. Tego, co wyznaje wiara, udzielają sakramenty: przez "sakramenty sprawujące odrodzenie" chrześcijanie stali się "dziećmi Bożymi" (J 1, 12; 1 J 3, 1), "uczestnikami Boskiej natury" (2 P 1, 4). Chrześcijanie, poznając w wierze swoją nową godność, są wezwani, by od tej chwili żyć "w sposób godny Ewangelii Chrystusowej" (Flp 1, 27). Przez sakramenty i modlitwę otrzymują oni łaskę Chrystusa i dary Jego Ducha, które ich uzdalniają do nowego życia.

1693 Jezus Chrystus zawsze czynił to, co podobało się Ojcu. Zawsze żył w doskonałej komunii z Nim. Podobnie Jego uczniowie są wezwani do życia przed obliczem Ojca, "który widzi w ukryciu", by stać się doskonałymi, "jak doskonały jest Ojciec... niebieski" (Mt 5, 48).

1694 Chrześcijanie, wszczępieni w ciało Chrystusa przez chrzest, "umarli dla 1267 grzechu, żyją zaś dla Boga w Chrystusie Jezusie" (Rz 6, 11), uczestnicząc w ten sposób w życiu Zmartwychwstałego. Idąc za Chrystusem i w zjednoczeniu z Nim, chrześcijanie mogą być "naśladowcami Boga, jako dzieci umiłowane, i postępować drogą miłości" (Ef 5, 1), dostosowując swoje myśli, słowa i czyny do dążeń, które są "w Chrystusie Jezusie" (Flp 2, 5), i idąc za Jego przykładem.

głosi. Na końcu apeluje o trwanie przy Bożej nauce. To ważne, bo przecież nie wystarczy raz ją usłyszeć i na tym zakończyć. Trwanie zakłada słuchanie, przyjmowanie i otwieranie się na to, co Bóg przez swoje słowo chce w nas uczynić. W tym słowie z mocą mamy widzieć lampę, bez której niemożliwe jest kroczenie w życiowych ciemnościach. To nic, że nie wszystko rozumiemy, kiedyś przyjdzie czas, gdy wszystko będzie jasne.

Komentarz do Ewangelii

Spotkanie Jezusa z Mojżeszem i Eliaszem wskazuje na ciągłość historii zbawienia. Nie ma w niej niczego przypadkowego. Chrystus nie odcina się od tego, co już się w niej wydarzyło. Mojżesz, który z woli Boga wyprowadził lud wybrany z niewoli egipskiej, był zapowiedzią Jezusa, który wydzwignie ludzkość z niewoli grzechu. Eliaz, który sprowadził ogień na ziemię i został zabrany do nieba, był figurą Chrystusa zsyłającego na ludzi ogień Ducha Świętego

i wstępującego do nieba po swoim zmartwychwstaniu. Związek Jezusa z Mojżeszem i Eliaszem uczniowie pojęli dopiero wtedy, gdy ich Mistrz zmartwychwstał. Wcześniej przemienienie było dla nich tylko objawieniem chwały Jezusa i Jego boskości.

Dzisiejsza ewangelia pokazuje, że nasza więź z Chrystusem i nasze pojmowanie wiary jest długim procesem. Zbawiciel daje się nam poznawać stopniowo, bez pośpiechu. Swoją boskość i piękno odkrywa przed nami, tak jak chce i kiedy chce. Podążajmy za Jezusem tam, gdzie pragnie się nam objawiać i słuchajmy Go, bo Jego słowo jest pełne prawdy i miłości. Niech trwanie w Jego obecności podczas Mszy Świętej, adoracji i modlitwy będzie dla nas źródłem radości i pocieszenia, niech rodzi w każdym z nas poczucie szczęścia. Obyśmy każdego dnia, stając przed Chrystusem, powtarzali: „Dobrze, że tu jestem”.

Komentarze zostały przygotowane przez Agnieszkę Wawryniuk

PRZEMIENIENIE PAŃSKIE

Katecheza św. Jana Pawła II wygłoszona podczas audiencji generalnej 26.04.2000 r.

Podczas Oktawy Wielkanocnej, którą traktujemy jako jeden wielki dzień, liturgia niestrudzenie powtarza orędzie zmartwychwstania: «Jezus naprawdę zmartwychwstał!» Orędzie to otwiera przed całą ludzkością nowy horyzont.

W zmartwychwstaniu staje się rzeczywistością to, co w Przemienieniu na górze Tabor było osłonięte tajemnicą. Wtedy to Zbawiciel odsłonił przed Piotrem, Jakubem i Janem cud chwały i blasku, potwierdzony głosem Ojca: «To jest mój Syn umiłowany» (Mk 9, 7).

Podczas świąt paschalnych słowa te ukazują nam w całej pełni swą prawdę. Umilowany Syn Ojca, Chrystus ukrzyżowany i umarły, zmartwychwstał dla nas. W Jego

świecie my, wierzący, widzimy światło i «podniesieni przez Ducha Świętego – jak głosi liturgia Kościołów Wschodnich – sławimy współistotną Trójcę Świętą przez wszystkie wieki» (*Wielkie Niezspory Przemienienia Chrystusa*).

Z sercem przepełnionym radością paschalną wstępujemy dziś w duchu na górę świętą, wznosząc się nad niziną galilejską, by kontemplować wydarzenie, które tam się dokonało i które poprzedziło wydarzenie wielkanocne.

Chrystus jest w centrum Przemienienia. Ku Niemu zwracają się dwaj świadkowie Pierwszego Przymierza: Mojżesz, pośrednik Prawa oraz Eliaz, prorok Boga żywego. Ogłoszone przez Ojca Bóstwo Chrystusa wyrażają rów-

MODLITWA BONAWENTURY

**Od wojny, nędzy i od głodu
Sponiewieranej krwi narodu
Od też wylanych obłąkanie
Uchroń nas Panie!**

**Od nieprawości każdej nocy
Od rozpaczliwej rąk niemocy
Od lęku przed tym, co nastanie
Uchroń nas Panie!**

**Od bomb, granatów i pożogi
I gorszej jeszcze w sercu trwogi
Od trwogi strasznej jak konanie
Uchroń nas Panie!**

**Od rezygnacji w dobie klęski
Lecz i od pychy w dzień zwycięski
Od krzywd, lecz i od zemsty za nie
Uchroń nas Panie!**

**Uchroń od zła i nienawiści
Niechaj się odwet nasz nie ziści
Na przebaczenie im przeczyste
Wlej w nas moc, Chryste!**

Autor wiersza, Janek Romocki 'Bobawentura', miał lat 17 kiedy napisał wiersz. Napisał ten wiersz w czerwcu w 1942 roku, w czasie wojny, dwa lata po śmierci Taty – zagniecionego samochodem. Spisał ten wiersz i po wojnie. Mama samotna pracowała w kościele św. Michała na Mokotowie. I przyjaźniła się z księdzem kardynałem Wyszyńskim, i temu księdzu dała ten wiersz napisany przez Janka – 17-letniego chłopca.

(Stanisław Sieradzki, ps. 'Świst').

niez symbole, sugestywnie opisane przez św. Marka. Mamy bowiem światło i biel, wyobrażające wieczność i transcendencję: «Jego odzienie stało się lśniącym białym, tak jak żaden folusznik na ziemi wybielić nie zdoła» (Mk 9, 3). A potem obłok, znak obecności Boga na drodze Wyjścia Izraela oraz w namiocie Przymierza (Wj 13, 21-22; 14, 19. 24; 40, 34. 38).

Wschodnia liturgia Jutrznii Przemienienia głosi: «Niezmiennym światłem światła Ojca, o Słowo,

w Twoim jaśniejącym blasku wiodzieliśmy dzisiaj na górze Tabor światło, które jest Ojcem, oraz światło, które jest Duchem, światło oświetlające wszelkie stworzenie».

Ten tekst liturgiczny podkreśla trynitarny wymiar przemienienia Chrystusa na górze. Wyraża jest bowiem obecność Ojca poprzez objawiający Go głos. Chrześcijańska tradycja dostrzega tam jednocześnie obecność Ducha Świętego poprzez odniesienie do podobnego wydarzenia, jakim był chrzest nad Jordanem, gdzie Duch zstępował na Chrystusa w postaci gołębicy (por. Mk 1, 10). Wydane przez Ojca polecenie: «Jego słuchajcie!» (Mk 9, 7) zakłada bowiem, że Jezus napełniony jest Duchem Świętym, dlatego też Jego słowa są «duchem i są życiem» (J 6, 63; por. 3, 34-35).

Można więc wstąpić na górę, by tam się zatrzymać, oddać się kontemplacji i zanurzyć się w tajemnicy Bożego światła. Tabor reprezentuje wszystkie góry prowadzące nas do Boga, zgodnie z ulubioną wizją mistyków. Inny tekst Kościoła Wschodniego zachęca nas do owego wchodzenia na górę i ku światłu: «Przyjdźcie narody, pójdźcie za mną! Wstąpmy na świętą i niebieską górę, zatrzymajmy się duchowo w mieście Boga żywego i wpatrujmy się w ducha w Bóstwo Ojca i Syna, jaśniejące blaskiem w Jednorodzonym Synu» (troparion na zakończenie *Kanonu św. Jana Damascyńskiego*).

W Przemienieniu nie tylko kontemplujemy tajemnicę Boga, przechodząc ze światłości do światłości (Ps 36 [35], 10), lecz zostajemy wezwani do słuchania skierowanego do nas słowa Bożego. Ponad słowem Prawa u Mojżesza i prorocstwa u Eliasza rozbrzmiewa słowo Ojca, odsyłające do głosu Syna, jak przed chwilą przypominałem. Przedstawiając «umiłowanego Syna», Ojciec wzywa, aby Go słuchać (por. Mk 9, 7).

Komentując scenę Przemienienia, Drugi List św. Piotra wyraźnie podkreśla słowa Ojca. Jezus Chrystus «otrzymał (...) od Boga Ojca cześć i chwałę, gdy taki oto głos Go doszedł od wspaniałego Majestatu: 'To jest mój Syn umiłowany, w którym mam upodobanie'. I słyszeliśmy, jak ten głos doszedł z nieba, kiedy z Nim razem byliśmy na górze świętej. Mamy jednak mocniejszą, prorocką mowę, a dobrze zrobicie, jeżeli będziecie przy niej trwali jak przy lampie, która świeci w ciemnym miejscu, aż dzień zaświta, a gwiazda poranna wszędzie w waszych sercach» (2 P 1, 17-19). Oglądanie i słuchanie, kontemplacja i posłuszeństwo stanowią drogi prowadzące nas na świętą górę, na której Trójca Święta objawia się w chwale Syna. «Przemienienie daje nam przedsmak chwalebego przyjscia Chrystusa, 'który przekształci nasze ciało poniżone na podobne do swego chwalebego ciała' (Flp 3, 21). Przypomina nam również, że 'przez wiele ucisków trzeba nam

wejść do Królestwa Bożego' (Dz 14, 22)» (KKK, 556). Jak sugeruje duchowość Kościoła Wschodniego, liturgia Przemienienia ukazuje w trzech apostołach – Piotrze, Jakubie oraz Janie – ludzką «triadę» kontemplującą Boską Trójcę. Podobnie jak trzej młodzieńcy w piecu ognistym z Księgi Daniela (3, 51-90) liturgia «błogosławi Boga Ojca Stwórcę, wysławia Słowo zstępujące im na pomoc i zmieniające ogień w rosę, i wychwala Ducha Świętego, darzącego wszystkich życiem przez wieki» (*Jutrznia święta Przemienienia*). My również modlimy się do Chrystusa przemienionego słowami *Kanonu św. Jana Damascyńskiego*: «Uwiodłeś mnie budząc pragnienie Ciebie, o Chryste, i przemieniłeś mnie Twą Boską miłością. Spal moje grzechy w ogniu niematerialnym i zechciej napełnić mnie Twą słodyczą, abym przeżywając wielką radość, sławił Twoje objawienia».

Dzisiejsza katecheza ukazuje związek pomiędzy zmartwychwstaniem a przemienieniem Pańskim. Przemienienie Pańskie było jak gdyby zapowiedzią, figurą, najbliższą figurą zmartwychwstania. Objawiła się w nim Trójca Święta – Ojciec, Syn i Duch Święty. Ojciec, który wskazując na Syna tym, którzy uczestniczyli, to znaczy uczniom, mówi: «Oto Syn mój najmilszy, w Nim mam upodobanie». To wszystko było przygotowaniem do wydarzeń Wielkiego Tygodnia, do męki Chrystusa, śmierci i zmartwychwstania.

OGŁOSZENIA

1. Dziękujemy za ofiary złożone na remont naszego kościoła.
2. Zapraszamy na adorację Najświętszego Sakramentu – dzisiaj o godz. 18.00.
3. Kancelaria parafialna w sierpniu czynna jest od wtorku do piątku jedynie po południu, od godz. 16.00 do 17.45.
4. Wspomnienia liturgiczne: we wtorek – wspomnienie św. Dominika, kapłana;
w środę – św. Edyty Stein, dziewicy i męczennicy;
w czwartek – święto św. Wawrzyńca, diakona i męczennika;
w piątek – wspomnienie św. Klary, dziewicy.

Konto parafii św. Augustyna: 56 1240 2063 1111 0010 0087 4213

Prosimy o ofiary na pokrycie kosztów druku gazetki. *Bóg zapłać!*

Redagują: ks. prał. Walenty Królak oraz Parafianie. Strona internetowa Parafii: www.swaugustyn.pl
Wydawca: Parafia św. Augustyna, ul. Nowolipki 18, 01-019 Warszawa.